

rokopisih, je zapustil „Matici Slovenski“; med temi utegnejo zaslužiti, da se izdajo „Sto znamenitih mož, spomini na osebno občevanje z njimi.“ Vrlemu rodoljubu časten spomin!

† **Dr. Anton Dermota.** V najlepši moški dobi je umrl v Gorici 3. maja t. l. odvetnik dr. A. Dermota, soustanovnik in mnogoletni urednik socialne revije „Naši zapiski“. Bil je eden prvih akademično izobraženih inteligentov, ki so stopili v slovensko socialno demokratično stranko, v kateri je užival rajni velike simpatije. Prevajal je iz češčine za Gabrščkovo Slovansko knjižnico, poslovenil je med drugim Macharjevo „Magdaleno“ in Laichterjev roman „Za resnico“, ki ga priobčuje sedaj „Zarja“. N. v m. p.

† **Dr. Jovan Skerlić.** Dne 15. maja ob 3. uri zaran je po dvodnevni akutni bolezni v Belgradu umrl univerzitetni profesor Jovan Skerlić, jedva 37 let star. Nepričakovana vest o njegovi smrti je težko zadela znanost, umetnost in politiko, a najteže princip, ki je prešinjalo vse njegovo delo, namreč jugoslovanstvo, prepovirajoče sedaj Srbe, Hrvate in Slovence. Pokojnik je bil profesor-učitelj, profesor-znanstvenik, urednik-kritik in politik, duh sinteze vsega narodnega življenja; pisal je politične članke, govoril v državni skupščini, imel v evidenci vsako srbsko knjigo in vsak srbski dijaški list, je predaval in se zapletal v ostre debate in polemike, a povsod mu je lebdela pred očmi nastajajoča „jugoslovanska nacija“, ki je nanjo zrl s stališča absolutnega edinstva srbohrvatskega.

Skerlić se je narodil v Belgradu 8. avgusta 1877 kot sin trgovca Miloša. Ljudsko šolo in gimnazijo je absolviral v Belgradu, potem pa se je vpisal na filozofski fakulteti belgrajske visoke šole (lingv.-literarni oddelek) za francoski jezik in literaturo ter za teorijo o literaturi (prof. Bogdan Popović) L. 1899 se je vpisal za literaturo na vseučilišču v Lausanne (prof. Renard). L. 1901 je na literarni fakulteti te univerze promoviral za doktorja „des lettres“. Med tem je postal suplent na belgrajski gimnaziji „Kralj Aleksander I.“, a je bil iz državne službe I odpuščen. Septembra 1901 je bil izbran docentom za francoski jezik na belgrajski visoki šoli, a je bil II zopet odpuščen in brez svoje prošnje imenovan suplentom na gimnaziji „Dositej Obradović“ v Zaječaru. Filozofska fakulteta pa ga je z novembrom 1902 poklicala zopet za docenta. L. 1903/4 je bival v Monakovem in v Parizu, da bi izpopolnil svoje študije. Januarja 1905 je bil izvoljen za izrednega profesorja za literarno teorijo, a ta izbor se III ni potrdil, pač pa je marca istega leta postal izreden profesor za srbsko literarno zgodovino.

Skerlić je bil dopisujoči član „Kr. Srpske akademije“ in odbornik „Srpske knj. zadruge“, ki je zadnja leta stopila z „Matico Hrv.“ v slične odnose, kakor so se razvili med „Mat. Hrv.“ in „Mat. Slov.“

L. 1901 je Skerlićev učitelj, Bogdan Popović, ustanovil književno beletr. revijo „Srpski knj. glasnik“. L. 1905 in 1906 ga je Skerlić urejal v družbi s prof. Pavlom Popovićem, a izza 1907 mu je bil edini urednik. Pod njegovim uredništvom je smotra zavladala v srbski literaturi in kritiki, tako da Skerlićeva doba pomeni naravnost epoho v srbski književnosti. List je zadnja leta marljivo spremljal pojave slov. književnosti, a posebej tudi slovenske glasbe. To utegne biti uspeh konference jugoslovanskih kulturnih društev, ki se je decembra 1910 vršila v Ljubljani in ki se je je udeležil tudi Skerlić.

Začetkom l. 1914 je Skerlić v „S. knj. gl.“ otvoril anketo o ekavščini in ijekavščini v hrvatsko-srbski pisavi. On sam je odločno zagovarjal ekavščino; da